

Sygn. akt II CSK 744/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa M. W.
i F. F. vel F. Ł. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Łódzkiemu
i Prezydentowi Miasta Łodzi
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa 91/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub

4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowie złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 lipca 2015 r., którym Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 31 października 2014 r., zasądzający od pozwanego Skarbu Państwa na rzecz powodów kwoty po 227 000 zł i w tym zakresie oddalił powództwo, a ponadto oddalił apelację powodów dotyczącą odsetek od kwot zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy i uwzględnienie powództwa.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołali się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Twierdzili, że:

- prawidłowe zastosowanie art. 361 k.c. w ustalonym stanie faktycznym sprawy wymaga wykładni obowiązujących przepisów, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczącym odpowiedzialności odszkodowawczej, powstałej na skutek wydania decyzji komunalizacyjnej. Pomimo wielokrotnego zajmowania się tym problemem przez Sąd Najwyższy (w sprawach III CZP 90/10, III CZP 12/10, I CKN 1215/00, II CK 433/02, II CK 404/02, V CSK 182/09 i II CSK 110/08), w dalszym ciągu istnieje bowiem zagadnienie prawne, którego rozstrzygnięcie pozwoli na wyeliminowanie rozbieżności i wątpliwości w orzecznictwie sądowym;
- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia, czy pomiędzy wydaniem decyzji komunalizacyjnej

skutkującej nabyciem przez Gminę Ł. własności nieruchomości, którą na podstawie tej decyzji rozporządzała i dokonała sprzedaży trzech lokali mieszkalnych, a szkodą poniesioną przez właścicieli nieruchomości po wzruszeniu decyzji komunalizacyjnej istnieje adekwatny związek przyczynowy;

- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ze względu na istnienie adekwatnego związku przyczynowego między wydaniem decyzji komunalizacyjnej a poniesioną szkodą.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nich przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, nie sformułowali bowiem zagadnienia prawnego, obejmującego poważną wątpliwość prawną, nierozstrzygniętą w orzecznictwie sądowym. Ograniczyli się do postawienia pytania ściśle związanego ze stanem faktycznym sprawy, świadczącego o tym, że chodzi im o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, a nie o wyjaśnienie zagadnienia prawnego o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości

interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący twierdzili, że zachodzi potrzeba wykładni „...obowiązujących przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów...”, nie wskazali jednak ani przepisów wymagających wykładni, ani rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów. Nie wykazali więc przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczyli argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności wniesionej skargi, nie są nimi bowiem argumenty przytoczone w uzasadnieniu powołanych podstaw kasacyjnych.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i odstąpił od obciążenia skarżących kosztami postępowania kasacyjnego ze względu na ich sytuację życiową (art. 398⁹ § 2 oraz art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

jw